

noget ud over Grundlovsvedtagelsen. Jeg ønsker det Held og Lykke til at gennemføre denne Sag, men jeg ønsker navnlig, at det maa leve saa længe, at det faar Revisionen af Skattelovene med, saa at det ikke atter har det mærkelige Held, at det i de onde Tider er os, der har Ledelsen; naar Skattespørgsmaal kommer for, kan de andre akkurat løbe fra Ansvaret. Jeg maa ogsaa udtale min Anerkendelse af — jeg vil ikke sige, at de Radikale har svigtet —, men af den behagelige Tone, de har indført. Naar man tidligere traf en Radikal, var han altid ligesom grebet af en dyb demokratisk Harm. Men nu ser man dem gaa omkring med de mest moderate Ansigter, saa at de i den Henseende konkurrerer meget stærkt med det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), der jo ellers er Moderationens Nestor her i Tinget. De Radikale har hidtil været begunstigede af Valgene. Andre har mere gjort Arbejdet og i højere Grad faaet Pryglene. Naar der skulde dannes Regering, var det altid de Radikale, der lykkeligt blev kastet op paa Strandbredden. De har været ligesom en Art Søndagsbørn. De har kunnet sige mange Ting, og dog har de faaet Tilgivelse. Havde det været os andre, der havde sagt noget saadant, vilde vi være komne til at føle det haardt. Jeg kan i denne Forbindelse ikke lade være med at tænke paa — det er sagt før, men der bliver jo af og til her i Tinget sagt noget, der er sagt før —, at den ærede Konseilspræsident efter Valget udtalte, at han kunde gøre store Indrømmelser overfor Landstinget. Hvis vi andre Stakler havde sagt det under Valgkampagnen, gad jeg nok se, hvad der var blevet af os. Da lød de Toner fra den Side, at vi skulde have Kamp, Opløsning af Landstinget: det skulde sendes hen, hvor der var Graad og Tænders Gnidsel; vi andre var moderate, fule Forhandlere. Paa den Konto lykkedes det den nuværende Regering at flyde ovenpaa. Der er jo Søndagsbørn, som kan sige forskellige, man tør vel ikke kalde det Uartighed, og dog er det smukt sagt af Søndagsbarnet. Der har været udtalt en Frygt for — jeg kan ikke huske af hvem —, at den radikale Regering maaske endog skulde gaa for langt over til Højre. Jeg deler nu ikke den Frygt. Jeg tror ikke, den gaar længere til Højre, end at jeg i alt Fald skal kunne følge den. Men jeg vil i den Sammenhæng gerne bemærke, at det vilde have klædt det radikale Parti, om det, da det var i Opposition, havde

næret samme gode Tro og havde udtalt sig paa samme Maade om os.

Nørgaard: Det er kun et Par lokale Spørgsmaal, jeg gerne vil omtale. Det første vedrører den højtærede Trafikminister og angaar et Tilskud til en Dæmning paa Øen Egholm i Limfjorden. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at da Limfjorden for en Del Aar siden — jeg tror i Halvfemsernes Slutning — blev uddybet, var det til Gavn for Sejladsen paa Limfjorden og til Vinding for Handelsstanden i Limfjordsbyerne. Men enkelte Steder virkede Uddybningen skadeligt, saaledes paa Øen Egholm. Halvdelen af den Jord, som der bruges til Dyrkning, er Engarealer, og efter Uddybningen fandt der store Oversvømmelser Sted over Engene fra Marts til Oktober, som man ikke tidligere havde kendt. Til Værn mod disse Oversvømmelser dristede man sig, efter mange Overvejelser, til at bygge et Dige, 3,800 Meter langt, hævende sig fra en Bredde af 4 Meter i Bunden til en Højde af 1½ Meter over dagligt Vande. Diget har virket efter sin Hensigt. Man har været fri for de Oversvømmelser, der tidligere ødelagde Engarealerne. Det har nu staaet i 4 Aar, og skønt der i den forløbne Tid et Par Gange har været stærkt Højvande med stærk Paalandssø, har Diget dog staaet sin Prøve. Det er opført med en Bekostning af 10,000 Kr., og da Øen kun har godt 100 Indbyggere, hvoraf kun de 23 er Skatteydere, vil man kunne forstaa, at det er en temmelig stor Byrde at lægge paa en saa lille Ø's Befolkning. I Tilskud fra Amtet har man faaet 1,500 Kr., men man har ogsaa altid ventet, at der fra Regeringens og Rigsdagens Side vilde blive ydet Hjælp til Dæmningen. Befolkningen indsendte i sin Tid et Andragende herom til Trafikministeriet, men fik det Svar, at Ministeriet ønskede at afvente Betænkningen fra Limfjordskommissionen, hvis Afgivelse man den Gang mente var nær forestaaende. Nu er denne Betænkning kommet, og Kommissionen udtaler deri, at den henstiller, der ydes Bidrag til Støtte for Dæmningen paa Egholm, dersom visse Mangler ved den afhjælpes. Nu har Beboerne atter indgivet et Andragende til Regering og Rigsdag om Støtte, og i Henhold hertil er det, jeg gerne vil henstille til den højtærede Trafikminister at tage Sagen op til fornyet Overvejelse. Jeg gør i denne Sammenhæng opmærksom paa, at Spørgsmaalet før har været fremdraget i dette høje